

МАЛКИЯТЪ ПОМАГАЧЪ

Леденъ вѣтъръ ядно свири,
снѣгъ застила всѣки кѣтъ
изъ далечнитѣ баири,
где извива селски пѣтъ.

Взело хлѣбецъ вѣвъ ржичка,
тукъ детенце отъ зори
тегли дървена шейничка
къмъ самотнитѣ гори.

Ту поспира се мѣничко,
ту поема пакъ напредъ
изъ пѣтчеката самичко,
а навредъ е снѣгъ и ледъ...

Край дървета, сухи, стари
сѣчки то на купъ събра,
на шейница натовари
и въ дома си ги прибра.

Съ благодарностъ, щомъ го зърна,
майка грабна го въ ржце,
просълзена го прегърна
и цѣлуна отъ сърдце.

Любомиръ Негенцовъ

НА ПЪРЗАЛКАТА

Нека едѣръ снѣгъ вали,
нека вѣтъръ да фучи.
Азъ отъ тѣхъ се не боя,
съсъ шейната си летя.

Щомъ се съмне и тогазъ
на пързалката съмъ азъ.
Смѣло пушамъ се съ „ура“,
следъ менъ другитѣ деца.

Цѣлъ день пѣсни, цѣлъ день
викъ,

не се спирамъ нито мигъ.
Въ кѣщи връщамъ се по
мракъ,
гладенъ, моренъ, но...
юнакъ.

Нека едѣръ снѣгъ вали,
нека вѣтъръ да фучи.
Азъ отъ тѣхъ се не боя,
съсъ шейната си летя.

Свѣтломиръ Пеневъ